

Priekšsēdētāja fon der Leiena,
prezident Makron,
premjermministr Kosta,
cienījamie eiropieši!

Esmu tik lepna, ka šodien esmu te — brīdī, kad noslēdzam darbu pie šā unikālā pasākuma, kas deva balsi aktīvam pilsoniskumam, iezīmēja Eiropas turpmāko attīstību, sagatavoja tās pamatus nākotnei.

No daudzajām šodienas runām, manuprāt, varam izsecināt skaidru vēstījumu: Eiropas nākotne vēl nav uzrakstīta, un mūsu stāsts ir atkarīgs no jums, no mums visiem.

24. februārī, kad prezidents Putins pavēlēja savai armijai iebrukt Ukrainā, šī konference attapās jaunas realitātes priekšā. Šis barbariskais agresijas akts mainīja visu pasauli.

Pasaule pēc 24. februāra ir pavisam citāda. Tā ir bīstamāka. Līdz ar to ir mainījusies Eiropas loma. Mēs nevaram atļauties zaudēt vēl vairāk laika.

Tas, kā esam reaģējuši uz iebrukumu un kā uz to jāreaģē turpmāk, ir pārbaudījums mūsu vērtībām. Vienotība un apņēmība, kādu apliecinājusi mūsu reakcija, ir izbrīnījusi kritizētājus un ļāvusi mums lepoties ar to, ka esam eiropieši. Pie tādas pieejas jāpieturas arī turpmāk.

Bet, kamēr mēs šeit runājam, iebrukums Ukrainā turpinās. Bumbas joprojām nogalina bez izšķirības. Sievietes joprojām tiek izvarotas. Miljoniem cilvēku ir devušies un vēl dosies bēgļu gaitās. Cilvēki joprojām ir spiesti slēpties tuneļos zem Mariupoles.

Ukraiņi cer uz Eiropas atbalstu. Viņi zina, ko teiks miljoniem eiropiešu, kas bija spiesti pusgadsimtu pavadīt jūgā aiz dzelzs priekškara: alternatīvas Eiropai nav.

Eiropas nākotne ir sasaistīta ar Ukrainas nākotni. Drauds mūsu priekšā ir īsts, un neveiksme maksās neiedomājami dārgi.

Tāpēc es jautāju: kā vēsture vērtēs mūsu rīcību? Vai nākotnes paaudzes lasīs par multilaterālisma, nevis izolacionisma triumfu? Par savstarpējas palāvības attiecību nostiprināšanu starp tautām un cilvēkiem, kas lepojas ar savām atšķirībām, kā iepriekš teica Laura, bet kas saprot, ka šajā jaunajā pasaulē nākotne var būt tikai kopīga?

Tas viss ir mūsu ziņā. Tā ir mūsu atbildība. Un šodien es varu jums teikt, ka Eiropas Parlaments cīnīsies par spēcīgāku Eiropu un par visu, ko Eiropa nozīmē — brīvību, demokrātiju, tiesiskumu, taisnīgumu, solidaritāti, iespēju vienlīdzību.

Tas nozīmē, ka mums ir vairāk jāieklausās nekā jārūnā. To darot, uzmanības centrā jābūt jums, mūsu projektam, kas strādā iedzīvotāju labā visos Eiropas ciematos, pilsētās, un reģionos.

Eiropai ir diža vēsture. Esam izveidojuši kopējo tirgu, paplašinājuši Savienību ar jaunām valstīm, ieviesuši vispārējas vēlēšanas, likvidējuši iekšējās robežas, izveidojuši kopēju valūtu un savos līgumos iestrādājuši pamattiesības. Eiropas projekts ir bijis veiksmes stāsts. Varbūt ne perfekts, tomēr mēs esam liberālas demokrātijas, personisko brīvību, domas brīvības, drošuma un drošības bastions. Tas iedvesmo miljoniem cilvēku Eiropā un visā pasaulē.

Tomēr šī konference arī apliecina, ka pastāv plaša starp to, ko cilvēki sagaida, un to, ko Eiropa pašlaik spēj piedāvāt. Tāpēc kā nākamais solis mums vajadzīgs konvents. Un tieši uz to Eiropas Parlaments uzstās. Ir jautājumi, kas negaida.

Tas sakāms par aizsardzību. Mums ir vajadzīga jauna drošības un aizsardzības rīcībpolitika, jo zinām, ka citcitam esam vajadzīgi, ka vieni paši esam neaizsargāti. Un šajā ziņā mums nav jāizgudro no jauna ritenis. Mēs varam papildināt jau pastāvošas alianses, nevis konkurēt ar tām.

Tas sakāms par enerģētiku. Mēs joprojām esam pārāk atkarīgi no autokrātiem. Joprojām pastāv enerģētiskās salas. Mums citcitam jāpalīdz atsvabināties no Kremļa varas un investēt alternatīvos energoresursos. Mēs saprotam, ka atjaunīgā enerģija nozīmē rūpes ne tikai par drošību, bet arī par vidi. Taču panākumus varam gūt tikai kopīgiem spēkiem.

Tas sakāms arī par klimata pārmaiņām — mūsu laika lielāko izaicinājumu. Eiropa cīņā pret tām ir ar lepnumu ieņēmusi vadošo lomu pasaulē.

Tas sakāms par veselību. Šajā jomā jāņem vērā pandēmijā gūtā pieredze un jāpanāk, ka mūsu veselības aprūpes sistēmas ir savstarpēji savienotas, dalās informācijā un apvieno resursus. Kad pasauli satricinās nākamais vīruss, nedrīkstēsīm ļaut tam apturēt mūsu dzīvi. Mūsu pirmais instinkts nedrīkst būt atjaunot pagātnes robežas.

Tas sakāms par mūsu ekonomikas modeli. Jānodrošina, ka tas ir pietiekami elastīgs un nesasaista rokas nākamajām paaudzēm. Jāvar radīt darbvietas, kas vajadzīgas, lai ekonomika plauktu.

Tas sakāms par migrāciju, kā dzirdējām video un liecībās. Mums joprojām ir vajadzīga sistēma, kas ir taisnīga pret tiem, kuriem nepieciešama aizsardzība, stingra pret tiem, kuriem tā nav nepieciešama, un barga pret tiem, kuri ir nežēlīgi pret planētas visneaizsargātākajiem cilvēkiem.

Tas sakāms par līdztiesību un solidaritāti. Eiropai arī turpmāk jābūt vietai, kur cilvēks vari būt, kas viņš vēlēš būt, kur atraisīt potenciālu neliedz dzimšanas vieta, dzimte vai seksuālā orientācija. Eiropai jāaiestāvē mūsu tiesības — sievietes, minoritāšu, mūsu visu tiesības. Eiropa nedrīkst atstāt novārtā nevienu.

Es vēlos, lai Eiropa ir līdere visās šajās jomās — un ne tikai tajās vien. Ja ne, tās vietu vienkārši ieņems kāds cits.

Cienījamie eiropieši!

Šajā konferencē par Eiropas nākotni piedalījās simtiem tūkstošu cilvēku visā Eiropā. Mēnešiem ilgās diskusijās un pamatīgās debatēs tā ir devusi intensīvu līdzdalības demokrātijas spēka pieredzi. Vēlos jums pateikties par to, ka ticat Eiropas potenciālam.

Vēlos īpaši pateikties Gijam Verhofstatam un Dubravkai Šuicai, kā arī Padomes prezidentvalstīm, ko šodien te pārstāv premjerministrs Kosta un ministrs Klemāns Bons: paldies par šā procesa vadīšanu! Vēlos pateikties arī mūsu nelaiķa priekšsēdētājam Dāvidam Sasoli, kurš būtu tik lepns, kurš šodien būtu tik lepns. Un, protams, nekas nebūtu iespējams bez visiem darbiniekiem, un lūdzu jūs aplaudēt Eiropas Parlamenta un citu iestāžu personālam, kas

smagi strādāja, lai šis pasākums izdotos. Pateicos jums visiem par ticību šai konferencē, par cīņu par Eiropu un par stāšanos pretim ciniķiem.

Ir vieglāk būt ciniskam, populistam, noslēgties sevī, taču mums ir skaidri jāpasaka, kas patiesībā ir populisms, cinisms un nacionālisms: viltus cerība, ko tirgo tie, kam nav īstu atbilžu, tie, kam bail stāties uz smagā un garā progresā ceļā.

Eiropa nekad nav baidījies. Šis ir brīdis doties uz priekšu, nevis atkāpties.

Jau atkal ir pienācis Eiropas integrācijai izšķirīgs laiks, un nevienu pārmaiņu ierosinājumu nevajadzētu atmet bez iedziļināšanās. Apsverami jebkādi procesi, kas vajadzīgi, lai sasniegtu mērķi.

Būdama vēl studente, es politikā iesaistījos tāpēc, ka ticēju, ka manas paaudzes vieta ir Eiropa. Tam es ticu joprojām. Mēs nešķirojam Eiropu vecajā un jaunajā. Mēs nešķirojam valstis lielajās un mazajās. Mēs saprotam, ka idejas sniedzas pāri ģeogrāfiskām robežām.

Sajūtu, ko piedzīvoju pirms 18 gadiem, kad ES pievienojās 10 valstis, arī manējā, es neaizmirsīšu nekad. Mēs skaitījām sekundes līdz pusnaktij uz Pirmo maiju, un varēja skaidri just cilvēku prieku, cerības un aizrautību, ar kādu viņi ticēja. Cilvēki Ukrainā, Gruzijā, Moldovā un joprojām arī Rietumbalkānos raugās uz mums ar tādu pašu apņēmību. Protams, katrai valstij ir savs ceļš, taču mums nevajadzētu baidīties atraisīt Eiropas spēku, lai uzlabotu cilvēku dzīvi — kā manā valstī.

Visbeidzot, mēs šeit esam sapulcējušies Eiropas dienā gadā, kas veltīts jaunatnei, Eiropas Parlamenta mītnē Strasbūrā. Nav vietas, kas vēl vairāk simbolizētu demokrātijas spēku, Eiropas spēku kopā spert nākamo soli uz priekšu.

Šis ir īstais brīdis atsaukties Eiropas aicinājumam. Šis ir mūsu laiks.

Paldies!